

מ"ת 63868/12/16 - מדינת ישראל נגד מוחמד מסרי (עציר) - קבוע למועד אחר, עבדאללה אבו עאייש

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 63868-12-16 מדינת ישראל נ' מסרי(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 514879/16

בפני כבוד השופט אלון אינפלד
מבקשת מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שאול ציון, פמ"ד
נגד
משיבים
1. מוחמד מסרי (עציר) - קבוע למועד אחר
2. עבדאללה אבו עאייש (עציר), ע"י ב"כ עו"ד ר' קטילאת
ועו"ד ז' אבו עאנם

החלטה בעניין המשיב 2

הבקשה והמחלוקת

- נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות ביטחון. האישום הראשון מתייחס לשני המשיבים ומייחס להם עבירת קשירת קשר לסיוע לאויב במלחמה. האישום השני מתייחס למשיב 1 בלבד ומייחס לו עבירות נשק. נגד שני המשיבים הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים.
- זוהי החלטה בעניינו של המשיב 2. עניינו של המשיב 1 נדחה לבקשת הסנגור.
- על פי כתב האישום, התגוררו שני המשיבים בדרום הארץ ועבדו יחדיו בסופרמרקט. המשיב 1 שימש כסגן מנהל הסניף. נטען כי המשיב 1 הביע תמיכה בתנועה האסלאמית, הפלג הצפוני, הן לפני הכרזתה כהתאחדות בלתי מותרת, ביום 15/11/2015, והן לאחר מכן.
- כן נטען, כי ביום 25/11/2015, או בסמוך לכך, רכשו המשיבים צבע שחור, נסעו ברכבו של המשיב 1 לרהט ולכסיפה, שם ריססו על קירות של מבנים ציבוריים סיסמאות תמיכה בתנועה האסלאמית.
- עוד נטען כי על רקע הוצאת התנועה האסלאמית אל מחוץ לחוק, החליט המשיב 1 לבצע פיגוע טרור נגד חיילי צה"ל והעריך כי תחנת אוטובוס או בסיס צבאי יהוו יעד מתאים לעניין זה. תכניתו של המשיב 1 הייתה לבצע את הפיגוע בירי, דריסה, או דקירה.
- נטען כי המשיב 1 פנה למשיב 2, שיתף אותו בתכניתו וביקש את עזרתו באיתור מקום מתאים לביצוע פיגוע. המשיב 2 הסכים לכך, ואף הסכים ליטול חלק בביצוע הפיגוע עצמו. במועד מאוחר יותר, נסעו השניים ברכבו של המשיב 1 למקומות שונים באזור ערד ודימונה ותרזו אחר מקום הולם לביצוע הפיגוע.

עמוד 1

זאת, תוך שהם מחפשים אזור פתוח יחסית, על מנת שניתן יהיה להימלט. בין היתר, בחנו השניים את אזור תחנת המשטרה בערד, וכן תחנות אוטובוס בצומת ערד ובצומת דימונה. השניים תכננו להשיג רכב שירד מהכביש לשם ביצוע הפיגוע, על מנת שניתן יהיה לשרוף אותו לאחר מכן, מבלי להשאיר עקבות. בהתאם לתכנית, המשיב 2 היה אמור לשמש כנהג.

7. בבקשתה למעצר עד תום ההליכים, ציינה המדינה את הראיות העומדות בבסיס הבקשה ובהן הודעות המשיבים, דו"חות הובלה והצבעה, עדויות של גורמים נוספים, וכן נשק שנתפס בעניין האישום השני, הקשור למשיב 1 בלבד. לעניין עילת המעצר, נטען כי קיימת חזקת מסוכנות נוכח אופי העבירה וכן נטען לקיומו של חשש לשיבוש הליכי המשפט או הימלטות מאימת הדין. הוזכר כי עברו הפלילי של המשיב 1 הוא מכביד ועברו של המשיב 2 כולל הרשעה קודמת בעבירה של גרימת מוות ברשלנות.

8. הסנגור אינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה לביצוע העבירה, נוכח האמרות המפורטות של המשיבים המשתלבות זו עם זו. יחד עם זאת, טען הסנגור כי פרטים מסוימים בתוך חומר הראיות יש בהם כדי להקהות ממידת החומרה שיש לייחס למעשי המשיב 2 ולהקל מהערכת מסוכנותו.

9. טענות הסנגור נגעו בשלושה מישורים. הטענה האחת התייחסה לאי בהירות לגבי ציר הזמן, כאשר המשמעות היא שחלוף הזמן מקהה את הערכת המסוכנות. הטענה השנייה היא שהמשיב 2 ראה את המשיב 1 כדמות דומיננטית וכריזמטית, ולמעשה גם חושש ממנו. כיוון שכך, הסכמתו לביצוע העבירות ניתנה תחת לחץ מסוים, וממילא אין מדובר במי שעלול ליזום פיגוע. הטענה השלישית היא כי מדובר למעשה באירוע חד פעמי, ואף קיימת אפשרות שאפילו ציור הגרפיטי וחיפוש המקומות לביצוע הפיגוע אירעו במהלך נסיעה אחת. בהקשר זה, הטענה היא כי אין בהיסחפות המשיב 2 אחר המשיב 1, באופן חד פעמי, כדי ללמד על מסוכנותו.

10. הסנגור הצביע על נקודות שונות בחומר החקירה, אשר לשיטתו מלמדות כי הסכנה אינה בעוצמה כפי שהיא נטענת על ידי המדינה, וכי המשיב 2 אף סיפר על תכניתו של המשיב 1 לקב"ט הסופרמרקט בו עבדו השניים, כאשר לא ראה במעשים תכנית של ממש, ובנסיבות המלמדות כי אין סכנה מוחשית.

11. עמדת המדינה היא כי, אמנם, המשיב 1 הוא היוזם והמוביל, והוא אכן מסוכן יותר במידה רבה מהמשיב 2. אולם, לשיטת המדינה, מסוכנותו של המשיב 2 רבה גם היא. זאת, נוכח הסכמתו לביצוע המעשים והפעולות בהן השתתף ונוכח נכונותו להשתתף אף בפיגוע עצמו. לשיטת המדינה, אף לעניין המשיב 2, מידת הסכנה היא כזו שאינה מאפשרת כל חלופת מעצר.

דין - הערכת הסיכון מתוך הראיות

12. עיינתי בחומר החקירה אליו הפנו הצדדים, מתוך תיק החקירה עב הכרס. המדובר בהודעות השניים במשטרה, דו"ח מעימות שנערך בין השניים, דו"חות הובלה והצבעה וכן מספר פרטים מתוך תרשומות "זיכרון דברים" אשר נערכו בשב"כ, אליהם הפנה הסנגור.

13. בפתח הדברים יאמר כי התמונה המופיעה בכתב האישום "רזה" יחסית לחומר החקירה.

המדינה הסבירה כי יש חומר ראיות נוסף, שהוא עדיין בעיבוד, וקיימת אפשרות כי תוגש בקשה לתיקון כתב האישום, תוך הוספת אישומים נוספים לשני הנאשמים. בשלב זה, כפי שהוחלט בדיון האחרון, לא תהיה התייחסות למסוכנות אפשרית הנלמדת מקיום ראיות לכאורה למעשים אחרים שנעשו. ככל שיהיה בחומר החקירה בתיקים האחרים, לאחר הגשתם, כדי לשנות את הערכת המסוכנות, לכאן או לכאן, יהיה בכך עילה לעיון חוזר בהחלטה זו. יחד עם זאת, אין להתעלם מאינדיקציות בתיק הנוכחי ביחס למידת הנכונות של המשיב 2 לבצע עבירות מגוונות, לרבות עבירות שאינן בכתב האישום. למצער, ככל שהדבר בא לידי ביטוי בדבריו שלו, כשיקוף הלך נפשו. שכן הביטויים אודות נכונות לעשות מעשים משליכים על האפשרות שיהיה נכון גם בעתיד, וממילא על הערכת המסוכנות שלו.

14. נפתח בהתייחסות לתיקנו. מהודעותיו של המשיב 2 במשטרה, עולה כי אין לו קשר מובהק לתנועה האסלמית. יחד עם זאת, סיפר (ראו לדוגמה תרגום הודעתו מיום 01/12/2016 שורה 30) כי כאשר פנה אליו המשיב 1 "לפני שנה וחצי בערך" הסכים ללכת עמו לקנות מדבקות עבור התנועה האסלמית וכן לכתוב כתובות תמיכה, על קירות של מסגד, באמצעות ספריי צבע. כן סיפר כי, יומיים לאחר ביצוע פעולות אלה, השתתף גם בפסטיבל של התנועה האסלמית, בה פגש מספר אנשים שהוא מכיר. בהודעתו הבאה (מיום 08/12/2016 שורה 209 לתרגום) אישר כי, בהנחה שהפסטיבל המדובר היה בחודש נובמבר 2015, הרי שזה הוא מועד ביצוע הפעולות האלה, היה כשנה לפני שנחקר.

15. לעניין התכנית לבצע פיגוע, סיפר בהודעתו מיום 01/12/2016 שורה 132 ואילך (לתרגום), כי המשיב 1 פנה אליו, סיפר כי מאס בחייו, והביע רצון לבצע פיגוע התאבדות. לדבריו, המשיב 1 ביקש ממנו למצוא רכב "משטובה" (היינו, רכב שהורד מהכביש) כדי שישמש אותו בביצוע הפיגוע. רכב, שאותו ניתן יהיה לשרוף לאחר מכן. המשיב 2 מספר כי הסכים לסייע למצוא רכב כזה.

16. לדבריו, סיפר על כך רק לאדם אחד בשם מג'די אבו עג'אג'. יאמר מיד כי נסיבות סיפור הדברים, כמשתמע מקריאת דברי שני הצדדים לשיחה, אינו מלמד על כוונה לספר כיד לסכל פיגוע, שכן השיחה הייתה מאוחרת בהרבה. משתמע, כי הדברים סופרו כעין דברי רכילות, תוך שהמשיב 2 ממעיט במשמעותם. אין בידי לקבל את טענת הסנגור כי העובדה שהמשיב המעיט במשמעות הדברים בשיחה זו מלמדת בהכרח כי ערכם אכן מועט. שכן, קיימת בהחלט אפשרות שתוך סיפור הדברים, הבין את משמעותם, ולפיכך המעיט בהם באוזני בן שיחו. קיימת גם אפשרות שהערכתו שלו את טיב המעשים, את מסוכנות המשיב 1, ואת מידת מסוכנותו עצמו, שגויה.

17. בהודעתו מיום 13/12/2016 החל משורה 20, סיפר המשיב 2 כי פניה זו של המשיב 1 הייתה בערך בחודש מרץ 2015. המשיב 1 הזמין אותו לנסוע עמו ברכב ולא אמר לו לאן נוסעים. אז, תוך כדי הנסיעה, סיפר על רצונו להיות "שאהיד" ואף ציין כי על פי הקוראן מובטח מקומו של כל שאהיד בגן עדן. המשיב 1 שאל את המשיב 2 לגבי תחנות אוטובוס לבצע פיגוע נגד חיילים והם נסעו לתחנות שונות באזור דימונה וערד ובחנו את אותן תחנות. המשיב 1, בכל תחנה, שאל לגבי משפחות בדואיות המתגוררת באזור, והמשיב 2 ענה לו ומסר את שמות המשפחות. כן ציין כי בערד הם בחנו גם תחנת משטרה, ותוך כדי הנסיעה מערד לאזור שוקת, ביקש לדעת מי המשפחות המתגוררות ב"פזורה" במקום, על מנת שניתן יהיה לברוח אליהן לאחר ביצוע פיגוע.

18. המשיב 2 המשיך וסיפר כי המשיב 1 אמר שבכוונתו לבצע את הפיגוע יחד עם אשתו, אך

אם הדבר לא יסתייע, הוא יבקש מהמשיב 2 להיות הנהג שלו בפיגוע. על כך השיב המשיב 2 "אינשאללה". לשאלת החוקר מדוע הביע הסכמה לבצע פיגוע, השיב המשיב 2 "בגלל האינטרס שלי בעבודה" (שורה 43).

19. כאמור, הסנגור סבור כי הודעות אלה מלמדות שהמשיב 2 רק נגרר אחרי המשיב 1 ואינו מסוכן כשלעצמו. התובע טען כי למרות שהמשיב 1 היה המוביל והיוזם, נודעת מסוכנות רבה גם למשיב 2. במחלוקת זו, רואה אני את דברי התובע.

20. אכן משתמע שהמשיב 2 אינו מציע דבר ואינו נוקט כל יוזמה עצמאית. יחד עם זאת, עולה כי אכן מדובר באדם הנגרר בקלות, גם למעשים פלייטים ואסורים, וגם למעשים על רקע אידיאולוגי. המשיב 2 אישר כי השתתף בפסטיבל של התנועה האסלמית וכמובן שאירוע זה כשלעצמו, אינו מלמד על מסוכנות. אולם, הנכונות לצאת פעמיים עם המשיב 1 ולשתף פעולה בפעולות אסורות, איסור קל כרישום גרפיטי, ואיסור חמור כתכנון פיגוע, מלמדת על נכונות לעבור על החוק בשל מניע קל.

21. בהקשר זה יש לקחת בחשבון שהמשיב 2 מספר גם על אירועים נוספים, בהם קיבל פניות מהמשיב 1, לגבי עבירות נוספות שלא ברור לגמרי אם התממשו אם לאו, ומכל מקום אינם בכתב האישום. אולם, למרות העדר אירועים אלה מכתב האישום, המשיב 2 בהודעתו מגלה את הלך הנפש שלו, ביחס לנכונות להשתתף עם אחרים בביצוע מעשי עבירה. כך לדוגמא, בהודעתו מיום 08/12/2016 (החל משורה 90 לתרגום) סיפר כי הסכים לפניה לסייע במכירת שני רובי M16, ואכן תיווך בין קונה לכאורה לבין מוכר לכאורה. עוד סיפר באותה הודעה על כך שסייע בתיווך לגבי עסקת סמים מסוג "הידרו" בין המשיב 1 לבין אחר. זאת, מעבר להסכמתו, באירוע נפרד, להוליק סמים מסוחר לקונה, וזאת תמורת ₪1000. מעשה, שהסכים לבצעו מתוך מצוקתו הכלכלית כעולה מהודעתו מיום 01/12/2016 (שורה 111 לתרגום והלאה). אירועים אלה, כאמור, אינם בכתב האישום ואינם נחשבים כמעשים "עשויים", שיש לגביהם ראיות לכאורה. חזקה על הסנגור, שלו היו ראיות לכאורה ואישום בכך, לא היה מעלה על דעתו להציע חלופת מעצר. אולם, למרות העדר אישום, כאשר המשיב 2 מספר על הדברים, מלמד הוא על עצמו כי נכון הוא לבצע עבירות חמורות בהחלט. משמע, אף אם המשיב 2 אינו יוזם עבירות, כאן או במקרים אחרים, הרי שמדובר במי שיכול בהחלט לשמש כלי בידי אחרים גם למעשים מסוכנים מאוד, ומכאן שמסוכנותו רבה, לכאורה.

22. הסנגור הצביע על כמה נקודות באמרותיו של המשיב 2 שיש בהן כדי ללמד שראה את עצמו כפוף למשיב 1. טענת הסנגור היא כי המשיב 2 נהג ביראת כבוד כלפי המשיב 1 ואף חשש ממנו. כך לדוגמא, מצביע הסנגור על זכ"ד שב"כ, מיום 30/11/2016 (פסקה 56(12)), בו אומר המשיב כי לא דיווח למשטרה, בין השאר, משום שחשש שהמשיב 1 ינקום בו על ההלשנה. כן מצביע הסנגור על נקודות שונות בהודעות המשיב במשטרה, בהן עולה מהניסוח, שהמשיב 2 רואה את המשיב 1 כאחראי עליו בעבודה, וכי הוא חושש ממנו. אכן, משתמע שהיו ביניהם יחסי מרות בעבודה, המשיב 2 היה מאוד מודע לכך, והיה זה אחד משיקוליו להסכים ליוזמות של המשיב 1.

23. טענת הסנגור נכונה בחלקה בלבד. אין מדובר ביחסי תלות של ממש במשיב 1. המשיב 2 מספר בהודעתו כי הוא מאורס, כי סיים לימודי פיזיותרפיה וכי הוא ממתין למבחני הרישוי. משמע, אין מדובר במי שתלוי בעבודתו, כפועל פשוט בסופרמרקט, לשם פרנסה לטווח הארוך. אכן, כאשר מסביר המשיב 2 מדוע לא פנה למשטרה, אמר, פעם אחת בשב"כ ופעם אחת במשטרה, שחשש להלשין על המשיב 1.

אולם, הוא מציין גם שיקולים נוספים, כגון החשש שמא יסתבך בעצמו אם יספר למשטרה מה בדיוק עשה. עוד יש לקחת בחשבון שגם מי שניתן להשפעה בקלות, עלול לבצע מעשים מסוכנים, תחת השפעה רעה. אף בהנחה שמידת ה"חומרה" במעשיו פחותה, כשיקול לעניין העונש, אין מדובר בעניין פעוט. מה גם שראוי לזכור כי, בשלב זה, השאלה אינה מידת החומרה, אלא מידת הסכנה.

24. צודק הסנגור כי מדובר בתכנון פיגוע בשלב מאוד ראשוני וגולמי. לכאורה, על פי העדויות, המשיב 1 לא גיבש עדיין תכנית פעולה מסודרת. לא הוחלט היכן לבצע את הפעולה, לא הוחלט כיצד לבצע הפיגוע, לא הוחלט אם לפגוע בשוטרים או בחיילים ולא הוחלט אם המשיב 1 יעזר באשתו או במשיב 2. אפילו לא הוחלט בשאלה הבסיסית ביותר, האם הכוונה היא לבצע פיגוע התאבדות או לבצע פיגוע עם תכנית הימלטות למסתור בפזורה הבדואית, אם תמצא. יחד עם זאת, מסוכנותו של המשיב 2 קשורה לעצם הסכמתו לבצע פיגוע כלשהו. הסכמה להשתתף בפיגוע והשתתפות בפועל בסיוור המקדים, שנועד לגבש רעיונות לקראת תכנון קונקרטי. בהקשר זה יש לקחת בחשבון את עומק ההסכמה של המשיב 2 להשתתף. לדברי המשיב 1 (ראו לדוגמה הודעתו מיום 13/12/2016 (שורה 14 לתרגום והלאה)), לא זו בלבד שהמשיב 2 הסכים לשמש נהג בפיגוע, אלא "עבדאללה הסכים ואמר לי שהוא מוכן למות שהיד בפיגוע הזה". קשה לדעת אם המשיב 2 אכן היה מממש את ההבטחה הזו, אם היה נקרא בפועל אל המשימה. אולם, עצם ההבעה של הסכמה, והחשש כי נכון היה לממשה, יש בה כדי ללמד על סכנה רבה.

25. הסנגור סבור כי קיימות אינדיקציות כי אירוע ריסוס הגרפיטי ואירוע בדיקת תחנות ההסעה, אירעו באותו יום עצמו. דבר, שיש בו כדי להקטין במידת מה את הערכת הסיכון. יען כי אין מדובר בשני אירועים בהם שיתף עצמו המשיב 2 עם המשיב 1, אלא באירוע אחד. אולם, לא כך משתמע מעיקר הראיות. אכן, המשיב 1 מציין במקום אחד כי "יתכן ששני הדברים היו באותו יום, אך בוודאי היו באותה תקופה (הודעתו מיום 28.12.16, שורה 44). אולם, צודק התובע כי התיאורים הקונקרטיים של השניים מתארים למעשה שני מהלכי נסיעה שונים. כך, מעדותו של המשיב 1 ביום 13.12.16, החל משורה 105, מתוארת יציאה מבאר שבע לכיוון ערערה לחיפוש מקומות לביצוע הפיגוע, אך בעדותו מיום 1.12.16 מתוארת הנסיעה לעניין הכתובות כנסיעה לכיוון ההפוך, מבאר שבע לרהט, וההגעה לכסיפה לאחר מכן, בדרך לביתו של המשיב 2. יתרה מכך, כאמור, המשיב 2 זכר כי מדובר בשני אירועים שאירעו בהפרש של חודשים. נראה כי אף המדינה בכתב האישום לא קיבלה הערכה זאת, וייחסה קרבה לשני האירועים. אולם, הדבר מבטא זיכרון ברור של הפרדה בין שני אירועים שונים. מכל מקום, צודקת המדינה שלא משתמע ממכלול הראיות כי מדובר למעשה באירוע אחד.

הראיות באיזון עם שיקולים נוספים

26. יש לקחת בחשבון, לעניין המסוכנות, עוד שיקולים שמנה הסנגור. המדובר במי שאין לו כל עבר פלילי, למעט עבירת רשלנות. עבירת הרשלנות חמורה ביותר, אך אינה יכולה ללמד על נטייה לאלימות, או על נכונות לבצע מעשים אלימים. המדובר במי שהשקיע בלימודים, הממתין לבחינות הסמכה במקצועו. "אמר רבא: חזקה אין אדם טורח בסעודה ומפסידה" (בבלי, כתובות י' עמ' א'). אדם המצוי על סף מימוש מאמץ ממושך, לא בנקל יוותר על הכול. העובדה כי המשיב למד באופן נורמטיבי, ויש לו סיכוי להיות מוסמך בקרוב במקצועו, מקטינה את הערכת מסוכנותו.

27. עוד מצאתי לשקול לטובת המשיב 2, כי ביום הגשת כתב האישום הוחזק במעצר לא חוקי, ואף שוחרר על ידי בית המשפט עד תום הדיון בעניינו באותו יום, ונעצר מחדש בתום הדיון (ראו פרוטוקול הדיון בתיק זה מיום 29.12.16). מעיון בתיק החקירה עולה כי אין זו הפעם הראשונה. ביום 8.12.16 חל איחור בהבאת המשיב לדיון להארכת מעצרו לפני בית משפט השלום באשקלון, בשלב החקירה, והמעצר פקע (מ"י 68836-11-16). אף שם, עם פקיעת המעצר, הורה בית המשפט על שחרור בפועל, ועל קיום הדיון כאשר המשיב משוחרר. משמע, פעמיים נגרם למשיב אותו עוול עצמו. פעמיים שוחרר בשל מחדל המדינה, ופעמיים הוחזר למעצר מחמת מסוכנותו. הפסיקה מלמדת שאין במעצר בלתי חוקי או שחרור לזמן קצר כדי להכריע בשאלת המשך המעצר. אולם, נקבע כי שיקול זה מצטרף ליתר השיקולים, ובמקרים מתאימים וגבוליים יכול אף להכריע את הכף, וכל שכן על הישנות הדבר פעמיים.

28. מבין כל השיקולים נגד המעצר, העיקרי הוא טיב המעשה עצמו וחלוף הזמן. המדובר בפיגוע אשר לא זו בלבד שלא התממש, גם התכנון ננטש בשלב גולמי ביותר. יתרה מזו, חלף זמן רב מאז התכנון ומעשה ההכנה. מאז, נפרדו דרכיהם של המשיב 1 והמשיב 2. קיימת אפשרות שמדובר בתקופה קצרה בחיי המשיב 2, בה היה קשוב להצעות לבצע עבירה, ואף הביע נכונות לסייע ולהשתתף במעשים רעים וקיצוניים. הפסקת הקשר ארעה בתקופה בה היה מתח בטחוני במדינה. מתח, אשר יכול היה להדביק מי שיש לו נטייה לבצע מעשי אלימות על רקע שנאה אתנית, והדבר לא קרה אצל המשיב 2.

29. אולם, גם את הסייג לסיכון יש לסייג בחדות. אין לשכוח כי, על פני הדברים, מדובר במי שנכון באופן עקרוני, בשל שיקול כזה או אחר, מניע ערכי או אינטרס כלכלי, לעשות מעשים רעים עד מאוד, ומסוכנים עד מאוד. בשלב זה, כאשר קיימות ראיות לכאורה להשתתפות בסיוור לתכנון פיגוע, לנכונות בכלל לבצע עבירות חמורות כאשר מתבקש, להסכמה להשתתף בפיגוע עצמו, ואף קיימת אינדיקציה להסכמה להשתתף, ובשים לב למתח הדתי והאתני באזורנו, הסכנה בכל זאת רבה. דומה שהאיזון הנכון יחייב להחמיר במצוות "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם", ולהעדיף את אינטרס ביטחון הציבור על פני זכות המשיב לחירות.

30. לפיכך, אין מנוס ממעצר, ואין מקום לחלופת מעצר.

31. אולם, נוכח השיקולים שפורטו נגד המעצר, שקלתי את הצעתו החלופית של הסנגור להסתפק במקרה זה במעצר בפיקוח אלקטרוני, תוך הרחקת המשיב מאזור הדרום. לכאורה, בהיותו נתון במעצר בפיקוח אלקטרוני, לא יוכל הוא להשתתף בכינוסים או לסייע בהכנת פיגועים. היות המשיב תחת פיקוח הערבים האמורים, מאפשרת לכאורה למנוע ממנו מגע עם גורמים המסיתים לדבר עבירה. דבר שהוא חשוב מאוד בשים לב לאופיו הפאסיבי של המשיב. אולם, לאחר ששקלתי את המתווה המוצע, אתקשה לקבוע אם די בכך כדי לענות על טיב הסיכון. הרי, אם יחליט המשיב לבצע לפתע פיגוע, לא האזוק האלקטרוני ימנע זאת. אם יחליט לסכן את חייו ואולי אף להתאבד, הרי ששום סנקציה לא תרתיע אותו. משמע, יש סיכון של ממש גם בהחלטה אודות מעצר בפיקוח אלקטרוני. לפיכך, איני סבור כי הנתונים שלפנינו בשלב זה, מאפשרים ליטול את הסיכון לציבור, אף הסיכון המוקטן המוצע על ידי הסנגור, ותהיה זו החלטה חפזה להורת על כך לאלתר.

32. יחד עם זאת, למרות שהאפשרות להגיע לתוצאה של מעצר בפיקוח אלקטרוני נראית רחוקה. דומה כי אין לנעול הדלת לגמרי בפני אפשרות זו כבר עתה ויש להשאיר פתח לנסות לשכנע כי הדבר אפשרי. שכן, יש בתיק זה מספר גורמים מצטברים, שאפשר שיש בהם, בצירוף עם תסקיר חיובי

ומשכנע באופן מיוחד, לקבל אפשרות זו. זאת, שמא יהיה בנתונים שיובאו בתסקיר כדי לשכנע כי מידת הסכנה באישיות אינה כפי שהיא נראית, או שמא יש שיקולים אחרים, לעניין הערכת הסיכון, המטים הכף לצד ביצוע המעצר בפיקוח אלקטרוני ולא מאחורי סורג ובריח. בשים לב לכך שמסוכנותו של המשיב מועצמת בעיקר בהשפעת אחרים, על תכנית הפיקוח המוצעת לספק מענה לחשש מהשפעה על המשיב.

התוצאה

33. המשיב 2 יעצר עד תום ההליכים.

34. אולם, אם תוצע כתובת קונקרטיית עם ערבים קונקרטיים, יוכן תסקיר מעצר אשר יבחן אפשרות לשחרור המשיב 2 באיזוק אלקטרוני. תסקיר, אשר יעריך הן את מידת המסוכנות של המשיב עצמו, הן את התאמת מקום הפיקוח המוצע לסוג הסיכון, הן את תכנית הפיקוח והן את טיב הערבים המוצעים לפיקוח.

35. נוכח עצמת המסוכנות, כמפורט לעיל, מובהר היטב כי הוראה בדבר פיקוח אלקטרוני תהיה אפשרית אך ורק אם תסקיר המעצר ישכנע כי המסוכנות האישית אינה חמורה כפי שהיא נראית עתה. כן מובהר כי, בהנחה שהתסקיר יניח את הדעת, ניתן יהיה לשקול ביצוע המעצר בפיקוח אלקטרוני רק בכתובת שהיא בהרחקה משמעותית מאזור ביצוע העבירות, בפיקוח ערבים מעולים, בקיומה של תכנית ריאלית שיש בה כדי להרחיק המשיב מכל מקור הסתה או השפעה מסוכנת (ישירה או אלקטרונית) וכן בתנאי של מתן ערבויות כספיות גבוהות עד מאוד.

ניתנה היום, כ"ז טבת תשע"ז, 25 ינואר 2017, בנוכחות המשיב, ב"כ הנ"ל וב"כ המאשימה עו"ד קאסם.